

for at høre din Synd nævnet med sit rette Navn. Men du skal ogsaa vide og forstaa, at det er af Kærlighed til dig, at din Fader og din Moder og alle dine store og smaa Søskende her taler til din Samvittighed gennem min Mund. Det er, fordi vi ikke kan slippe Haabet om, at det dog engang skal lykkes os at finde Vejen til dit Hjerte, at du ikke skal ende som hin onde Broder, over hvem Herren udtalte sin frygtelige Forbandelse: fredløs og flygtig være du overalt paa Jorden. — —“

Rundt omkring Bordet var Børnenes smaa, rød- og blaarudede Bomuldslømmetørklæder kommen i Bevægelse. Alle Søstrene græd. Ogsaa de ældre Brødre var stærkt grebne og havde Møje med at skjule det, da Faderen endelig sluttede sin Tale med de Ord:

„Nu har jeg talt. Og dersom Peter Andreas nu vil gemme mine Ord i sit Hjerte og ærlig søge Guds og Menneskers Tilgivelse for sin Overtrædelse, saa skal denne Sag ikke oftere berøres imellem os men være glemt af os, være død og udslettet. Saa lad os da — kære Børn! — forene os i Bøn til Herren, som er i Himlen, at han vil tage Eders vildledte Broder ved sin Haand . . . bede, at Gud vil bøje hans genstridige Sind og føre ham ud fra Syndens Trældom, bort fra Fortabelsens Veje. Dette bønføre du, o Gud, som er i Evighed, at ikke een af os skal savnes, naar dine Børn paa Opstandelsens Dag samles om din Herligheds Trone! Amen!“

Der var kun een, paa hvem det hele Optrin gjorde en Virkning, ganske modsat den tilsigtede, det var Peter Andreas selv. Han lod sig overhovedet aldrig let imponere af Faderen; dertil havde han været en for lærvillig Elev af sine ældre Venner,